

แคณรัก
เพียงเธอ

จอย
บัคคัม

เพตรา

“นี่เป็นวิธีบอกเลิกข้อตกลงของคุณอย่างนั้นหรือ” หล่อนถามออกไป

ใบหน้าไร้อารมณ์ส่ายไปมาอีกครั้ง “แค่เปลี่ยนแผน ผมไม่พอใจจะให้เรื่องจบลงแค่ข้ามคืน ฉะนั้น คุณต้องไปโปรตุเกสกับผมด้วย”

เอลิเซียหาเสียงจนพบ ออกจะแปลกใจด้วยซ้ำที่มันยังมีคน “คิดจริง ๆ นะหรือว่าฉันจะยอมเป็นเมียเก็บของคุณ”

เสียงหัวเราะของเขาฟังห้วนสั้น “จ้ะ คุณคงกำหนดเวลาสำหรับการสละตัวเองเพื่อพ่อไว้แล้วสิ?”

หญิงสาวก็ตรึงฝีปากแน่น ติดอยู่กลางระหว่างสองเรื่องลำบากใจ “นานแค่ไหน” หล่อนถามออกไปได้ในที่สุด

ประกาศบางอย่างวาบวับลึก ๆ อยู่ใต้วงตาสีเข้มน

“ผมไม่ได้ต้องการเมียเก็บ” เขาบอก “สองปีก่อน ผมเคยขอคุณแต่งงาน วันนี้ผมต้องการให้คุณแต่งงานกับผม!”

บุ๊คคลับ

แก่นรักเพียงเธอ

โดย เพตตรา

จอย
บุ๊คคลับ

อย่างนั้นเขาก็ยอมให้เข้าพบในทันที แม้จะรู้อยู่แล้วว่า หล่อน
มาด้วยสาเหตุใด

เอลีเซียรักษาสีหน้าเฉยนิ่ง รู้ดีว่าพนักงานรอบคันกำลังลอบมอง
มาด้วยสายตาอหังการ แน่แน่นอนล่ะว่า การมาของชาวเวส พร้อมการหาไป
ของพ่อ ส่อมาก่อนความสงสัยให้ทุกคน หล่อนเองก็ด้วยที่สงสัยว่า ป่านนี้
ใคร ๆ จะรู้ความจริงทั้งหมดแล้วหรือยัง

ผู้ชายคนที่ออกจากห้องทำงาน...ที่เคยเป็นของพ่อ...มีสีหน้าไม่ดี
เอาเสียเลย หล่อนไม่นึกตำหนิเขาหรือที่หลบตา หวังก็แต่ว่า เขาจะไม่
ตกงานเพราะไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้น

หญิงสาวรอการเข้าพบอยู่ด้วยใจหวนกับวินาทีที่ต้องเผชิญหน้า
สองปีมาแล้วจากหนสุดท้ายที่ได้พบผู้ชายคนนี้ คนที่หล่อนกำลังรอจะขอ
ร้องไห้ด้วยอคติกับพฤติกรรมของพ่อ

สองปีนับจากที่หล่อนบอกไปว่า เขาคือผู้ชายคนสุดท้ายในโลก
ที่หล่อนจะแต่งงานด้วย หากเขายังชุ่นเคืองกับคำปฏิเสธคราวนั้น โอกาส
จะอ้อนวอนเขาก็คงเหลือน้อยเต็มที แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนก็จะพยายาม

ผู้หญิงที่นั่งอยู่ที่โต๊ะเลขา เป็นคนที่ไม่คุ้นหน้าเอาเสียเลย หล่อน
จำได้เลา ๆ ว่า พ่อเปลี่ยนเลขาใหม่ไปเมื่อเดือนก่อน และเมื่ออินเตอร์คอม
ดังขึ้น เธอคนนั้นก็มองมาทางหล่อน ด้วยแววตาที่มีคำว่า อหังการ...ตัวโต
เสียนี่ จากนั่นจึงพูดขึ้นว่า

“เชิญเข้าพบได้แล้วค่ะ”

เอลิเซียลุกขึ้นยืน ทำใจพร้อมเผชิญกับสิ่งที่ดูเหมือนว่า อาจจะทำให้หล่อนต้องเผ่นออกมาพร้อมกับฝ่าเท้าช่วยส่ง ก็ใช้ว่าเขาจะเป็นแบบนั้นจริงๆ แต่มันก็เป็นสิทธิของเขาย่างเต็มที่ที่จะไล่ตะเพิดหล่อนส่ง

หล่อนไม่ได้มาหาพ่อระหว่างเวลางานได้สักกระยะหนึ่งแล้ว ห้องทำงานสว่างไสว มองออกไปเห็นแม่น้ำได้

และตรงนั้น...ร่างเพรียวสูงในชุดสูทสีเทาเงินที่ยืนพิงกรอบหน้าต่างอยู่นั้น

ชาเวช ปาเรลลา ดุษ ขานโตช ส่งสายตาประเมินมองหล่อนอยู่เป็นชั่วอึดใจใหญ่ๆ ใบหน้าหล่อเหลาราวรูปสลักเฉยนิ่งยากยิ่งจะอ่านได้ถึงอารมณ์

“คุณเปลี่ยนไปนิดหน่อย” เขาเอ่ยทักด้วยสำเนียงอังกฤษแบบแคมบริดจ์ “แต่ก็ดูไม่มีอะไรแตกต่าง” เขาออกท่าไปทางเก้าอี้ที่โต๊ะทำงานตัวใหญ่ “นั่งก่อนสิ”

“ไม่เป็นไรค่ะ อีกเดี๋ยวก็คงต้องลุกขึ้นใหม่แล้ว” เอลิเซียตอบหล่อนสุดลมหายใจแน่วหนึ่งมองตรงสบตา “คงไม่ต้องบอกหรอกนะคะว่าฉันรู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่พ่อทำเอาไว้ พ่อทำลายความไว้วางใจของคุณสมควรแล้วที่ต้องขอโทษ”

“แล้วไงต่อ” ชาเวชถามเมื่อหล่อนลั้งเลหยุด

“แต่สภาพในคุกจะฆ่าพ่อ” หล่อนบอก

คิ้วเข้มเล็กสูงชันข้างเดียวอย่างหยาบหย้น “งั้นคุณจะเสนอแนะว่าไงดีล่ะ ปล่อยเขาลอยนวลไปพร้อมกับคดีฉ้อฉลนี้รึไง?”

เอลิเซียประมวณทุกอย่างที่รู้มาใช้ “ฉันแค่อยากขอเวลา ให้พ่อได้จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย พ่อจ่ายเงินให้ได้ ด้วยเงินที่จะได้จากการจำนองบ้าน”

“แล้วคิดว่าเขาจะจำนองบ้านได้นั้นหรือ ถ้าไม่มีงาน” รอยยิ้มที่

ปรากฏพบใบหน้าผอมเพริ้วเห็นกระดูกนั้น เกือบจะเป็นขบขันไปทันทีที่เห็นหล่อนอับจนถ้อยคำ “คุณคิดจะให้ผมรับเขากลับเข้าทำงานด้วยอีกจั้นหรือนี?”

“พ่อหางานใหม่ไม่ได้แน่ ถ้าคุณยื่นฟ้อง” หล่อนชี้ประเด็น “...ซึ่งนั่นหมายความว่า พ่อจะไม่มีทางหาเงินมาคืนคุณได้ เพราะหนทางเหลือน้อยเต็มที”

“ถ้าปฏิเสธเขา ก็เท่ากับปฏิเสธโอกาสจะได้เงินคืน ว่จั้นเถอะ?”
เอลิเซียพยายามตั้งสติเพื่อไม่ให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อ “ใช่ เพราะมันได้ประโยชน์มากกว่าการเอาพ่อเข้าคุก”

ชาวเซปรีเมินมองใบหน้านามน่ารักที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมดกหนาสีน้ำตาลปนแดงอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะจ้องไล่สายตาลงมาตามเรือนร่างงามได้สัดส่วน แล้ววกกลับ เอลิเซียขีดหน้าขึ้น ตาสีเขียวเป็นประกายกล้าเมื่อมองสบกับเขาอีกครั้ง

มันยังอยู่! ความปรารถนาที่ทำให้หล่อนต้องโดดห่างไปไกลเมื่อในอดีต มันยังคงอยู่!

ผู้ชายคนนี้คุ้นชินกับการได้ในสิ่งที่ต้องการ การปฏิเสธคำขอแต่งงานของหล่อน เป็นสิ่งเหลือเชื่ออย่างยิ่งสำหรับเขา

จากนั้นมันก็กลายเป็นความโกรธอันเยียบเย็นเมื่อถูกหล่อนหยามซ้ำให้เจ็บแค้น ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมาก เพราะมันบ่งชัดดีแล้ว จากการที่เขาไม่เคยเอาเรื่องนั้นไปลงกับพ่อ

จะนั่นสำหรับพ่อ ยังมีทางให้ต่อรองได้อีก

“เราส่งให้คุณมาขอรั้งจั้นหรือนี?”

หล่อนส่ายหน้า “เป็นความคิดของตนเอง ฉันไม่คิดอภัยให้กับสิ่งที่พ่อทำ แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็ทนเห็นพ่อเข้าคุกไม่ได้ ฉันมั่นใจว่า พ่อจะไม่กล้ำลวงพนนั่นแน่ๆ อีก”

ความเจ็บปวดระยะอยู่นาน เอลิเซียयरู้สึกว่า มีความคิดอะไรอยู่ในหัวสวยๆ ได้รูปนั้น และในเมื่อหล่อนยังยืนอยู่ตรงนี้ ในนั้นมันก็ย่อมต้องมีความหวังเหลืออยู่บ้างสิน่า!

“คุณคิดว่า เขาพร้อมจะทำงานที่นี้ภายใต้สภาพการณ์นี้หรือ?”
 ชาวเวธลามกลับ “ตอนนี้มีอีกคนเดียวเท่านั้นที่รู้เรื่อง แต่ต่อให้เขาสาบานว่าจะเก็บเป็นความลับ มันก็ยังเสี่ยงอยู่ดี”

เอลิเซียกลั่นลมหายใจอยู่อย่างไม่รู้ตัว กระทั่งผ่นออกด้วยอาการทอดถอน “นั่นเป็นเรื่องที่พอต้องรับให้ได้ เป็นส่วนหนึ่งที่พ่อต้องชดใช้”

ชาวเวชชัยบ่วงสูงหกฟุตที่รูปลักษณ์บ่งบอกความเป็นโปรตุเกสเต็มตัวขึ้นยืนตรง

“ขอเวลาคิดสักหน่อย” เขาบอก “แล้วผมจะให้คำตอบคุณคืนนี้...ที่ห้องชุดของผม” เขาส่ายหน้าปฏิเสธเมื่อหล่อนขยับจะท้วงพร้อมดวงตาส่องประกายกร้าว “สองทุ่ม เว้นแต่ว่าคุณจะตกลงให้เสร็จเรื่องเสร็จราวเสียที่นี้ เดี่ยวนี้เลย!”

หล่อนรู้ว่า เขาหมายถึงอะไร คืนนี้สองทุ่ม ข้อตกลงเดิม ข้อตกลงเดียวที่จะมี...หากหล่อนตัดสินใจไปพบ เหลือหนทางน้อยเต็มทีแล้วที่จะอ้อนวอนเขา

และหากอยากได้ตามที่ร้องขอ หล่อนก็ต้องยอมแลก
 เอลิเซียมองเขาอย่างเด็ดจันท์โดยไม่คิดจะซ่อนเร้น “ฉันน่าจะเดาได้”

โหล่งว้างหยึดตั้ง สีหน้าบ่งบอกความมุ่งมั่น

“ผมควรได้การชดเชย ไม่ใช่หรือ? เอาเถอะ การตัดสินใจขึ้นอยู่กับคุณ....คนเดียว!”

เอลิเซียหันกลับ ออกจากห้องไปโดยไม่พูดอะไร เดินตรงไปกด

ปุมเรียวลิฟต์ ชอบคุณสวรรค์ที่ลิฟต์ว่าง การเผชิญหน้ากับผู้คนยามนี้ เหมือนทดสอบความอดทนของหล่อนไปถึงขีดสุด

แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนก็คือ ค่าขอแต่งงานนั้นไม่มีวันหวนกลับมาเวชต์ต้องหาทางหนีหยามหล่อน เหมือนที่หล่อนเคยทำกับเขา และก็มีหนทางดีๆ ที่จะทำเสียด้วย นั่นคือการทำให้หล่อนต้องยินยอมต่อเขา

คิดแล้วมันช่างห่อเหี่ยวใจสันติ แต่หากนั่นจะทำให้พ่อไม่ต้องเข้าไปนอนในคุก หล่อนก็ต้องทำใจและอดทนให้ได้

ด้านนอกฝนกำลังตก และเพราะไม่มีร่มและไม่อยากให้สูทหนังกลับสีเทาแกมแดงที่ใส่ต้องเสียสวย หล่อนจึงเข้าไปหลบฝนอยู่ในคอฟฟี่ช็อปใกล้ๆ มีหลายคนที่ทำแบบเดียวกับหล่อน และแม้ที่ว่างจะมีจำกัด หล่อนก็หาที่นั่งตรงบาร์ริมหน้าต่างได้

เอลิเซียนั่งเหม่อมองผู้คนที่เร่งรีบอยู่ภายนอก ใจก็คิดไปถึงผู้ชายคนที่เพิ่งไปพบมา

การก้าวขึ้นเป็นหนึ่งในบรรดานักธุรกิจแนวหน้าด้านอุตสาหกรรมของยุโรปด้วยวัยเพียงสามสิบห้าปีของ ซาเวซ ปาเรลลา ดุซ ซานโตซ เป็นเรื่องโดดเด่นที่หาได้ยากยิ่ง และด้วยถือกำเนิดมาในชนชั้นผู้ดีของโปรตุเกส ทำให้เขาเลือกหนทางชีวิตได้ตามชอบใจ

เอลิเซียได้พบเขาครั้งแรก หลังพ่อเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบัญชีของบริษัทสากลลอนดอนได้เพียงไม่กี่อาทิตย์

ยอมรับล่ะว่า หล่อนสนใจเขาแต่แรกเห็น ผู้หญิงบางคนอาจไม่คิดว่ารูปลักษณ์ของเขาอย่างเดียวยังต้องใจ แต่สิ่งที่ทำให้หล่อนนึกเกลียดเขาขึ้นมา เห็นจะเป็นไอ้ความโอหังที่ว่า แค่อ่อยปาก ก็คว่าผู้หญิงคนไหนๆ มาได้ทุกคน เหตุนี้เองที่เมื่อถูกหล่อนปฏิเสธจะนอนด้วย เขาจึงถึงกับตะลึงงัน และนั่นก็เป็นที่มาของการขอแต่งงาน

แน่ล่ะ ที่หล่อนไม่ได้หลงไปกับภาพลวงตา เพราะเท่าที่เขาเห็น

เท่าที่เขาปรารถนา มันก็แค่เปลี่ยนออก เขาไม่รู้จักตัวตนแท้จริงของหล่อนเลยสักนิด แทบไม่ได้ยากจะทำความรู้จักเลยด้วยซ้ำ ฉะนั้นทันทีที่เพื่อเขา ก็จะเซี่ยหล่อนทิ้งเหมือนผู้หญิงอื่นๆ ที่ผ่านมา

พ่อไม่รู้เรื่องการขอแต่งงานครั้งนั้น นับแต่ที่แม่เสียไปเมื่อสี่ปีก่อน พ่อก็แทบไม่สนใจอะไรอื่นนอกจากงาน อย่างน้อยหล่อนก็เชื่ออย่างนั้นมาตลอด ส่วนนิสัยชอบพนันนั้น ก่อตัวขึ้นมาเมื่อไหร่ก็สุดที่จะรู้ได้ แต่คงนานพอให้แปดหมื่นปอนด์ของบริษัทละลายหายวับไปกับตานั่นแหละ แล้วก็เหมือนนักพนันทั้งหลาย พ่อเสียมากกว่าได้

พ่อจะต้องไม่ติดคุก! หล่อนขอสาบาน ชาวเวซจะได้นับไปครบทุกปอนด์ หากนั่นเป็นสิ่งที่เขาต้องการ และมันก็มีโอกาสมากมายเสียด้วยสิ่งที่เขาจะบอกยกเลิกข้อตกลง แต่เอลิเซียไม่คิดว่าเขาจะทำ เพราะด้วยสิ่งที่เขาอาจเป็นหรือไม่เป็น ชาวเวซก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ชายที่รักษาคำพูดเสมอ

เลย์บายส์โง่งไปนานแล้ว ตอนที่กลับถึงนอร์ธวูดฮิลล์ บ้านที่หล่อนอาศัยอยู่กับพ่อ ถึงจะอายุ 26 ปี มีรายได้มากพอที่จะหาที่อยู่ของตัวเองได้ แม้จะเป็นการเช่าก็เถอะ แต่เพราะพ่อไม่ยอมย้ายไปอยู่ที่ๆ เล็กกว่านี้ หล่อนจึงทิ้งพ่อให้อยู่บ้านหลังใหญ่ตามลำพังโง่ง นับจากนี้ หากไม่มีทางเลือกอื่น หล่อนก็จะต้องขายบ้านหลังนี้ เมื่อที่สุดแห่งที่สุดของเวลามาถึง

สจ๊วต แบ็กซ์เตอร์นั่งอยู่ที่โต๊ะในห้องทำงาน เล่นของเล่นอันที่หล่อนซื้อให้ตอนวันคริสต์มาส ด้วยท่าทางเซื่องซึม พ่อเงยหน้าขึ้นมองหล่อนด้วยแววตาหม่น สีหน้าหมองใกล้เคียงกับคืนวานตอนที่มาสารภาพความจริง

“พ่อยังไม่ได้ข่าวอะไรเลย” พ่อเอ่ยขึ้น “แต่ก็รออยู่ว่าตำรวจจะมาเมื่อไหร่”

“ไม่เป็นอย่างนั้นหรอกค่ะ” เอลิเซียพยายามทำเสียงให้สดใสเต็มที่

“หนูไปพบซาเวซมา แน่ล่ะว่า เขาไม่ปลื้มกับเรื่องนี้ แต่ก็ยังมีโอกาสที่เขาจะไม่ยื่นฟ้อง รวมทั้งโอกาสที่พ่อจะกลับไปทำงาน ถ้าพ่อจะจ่ายเงินคืน”

สจ๊วต มองหล่อนนิ่งและนาน สีหน้าแปรเปลี่ยนไปหลากหลาย

“ลูกจัดการเรื่องนี้ได้ยังไงกัน” เขาถามขึ้นในที่สุด “ลูกแทบจะไม่รู้จักผู้ชายคนนั้นเลย”

เอลิเซียแอบไขว้นิ้วไว้ด้านหลัง “หนูไปขอให้เขาเมตตา”

“วานี้ตอนพ่อไปพบ ไม่เห็นเขามีแวว จะเมตตาใครเลยสักนิด”

สจ๊วตหยุดลงอีกครั้ง เห็นชัดว่าทั้งสับสนและงงกัน “ลูกไปพูดอะไรกับเขา กันแน่”

“หนูบอกไปว่า พ่อยินดีตัดนิ้วตัวเองทิ้ง มากกว่าหวนกลับไปหา การพนันอีก” หล่อนบอก “ใช้มั้ยคะพ่อ”

รอยยิ้มที่มึนนั้นขริบเศร้า “พ่อได้บทเรียนแล้ว” สจ๊วตส่ายหน้า น้อยๆ ยังไม่เข้าใจอยู่ดี “นั่นเป็นสิ่งที่เกินกว่าที่พ่อ หรือใครสักคนจะคาด หวัง!” เขาลังเลอยู่นิด ก่อนจะถามลองเชิงไปว่า “ใครๆ คงรู้เรื่องกันหมด แล้วสิท่า”

“ที่เห็น มีอีกแค่คนเดียวค่ะ แต่เรื่องเมารัณนะ คงแพร่ไปทั่ว แล้ว...”

เอลิเซียเอ่ยต่อจริงจัง “เรื่องซุบซิบนะ ยังไงก็ดีกว่าไปนอนในคุก จริงไหม ค่ะ?”

“ใช่ คิดว่าพ่อไม่รู้สำนึกหรือไง!” เขาส่ายหน้าอีกครั้ง “นี่พ่อก็ยังไม่ อยากรู้เลยนะว่า เขาจะไม่ยื่นฟ้อง แถมยังให้ทำงานต่อไปได้อีก เขา บอกกรีปแล้วว่า จะตัดสินใจเมื่อไหร่”

“พรุ่งนี้ค่ะ” เอลิเซีย ปิดความกลัวว่า เรื่องทั้งหมดจะไม่เป็นตาม หวังไปเสีย

หญิงสาวปล่อยให้พ่อนั่งคิดต่อไปเองคนเดียว ส่วนหล่อนขึ้นชั้น บนไปห้องนอน ขออยู่ลำพังให้สบายใจสักชั่วพัก เพราะสองทุ่ม หล่อนจะ

ต้องควบคุมตัวเองให้ได้เต็มที่ มุ่งมั่นกับสิ่งเดียว

และหนึ่งเดียวเท่านั้น คือการพาพ่อออกพ้นบ่วง ที่พ่อมันแหละ
สร้างขึ้นมารัดคอตัวเอง

แต่พูดนั้นง่ายนะ โดยเฉพาะตอนนี้ ที่สัญญาตญาณกำลังต่อต้าน
ทุกสิ่งทีรู่ว่าจะเกิดขึ้น แต่ไม่เห็นทีหล่อนจะไม่มีทางเลือกเสียแล้ว ศักดิ์ศรี
และหนี้ค้ำของชาวเขาคงต้องได้รับการชดใช้

เอลิเซียยอมรับว่า ทั้งที่เกลียด แต่รูปลักษณ์ของเขา มันก็ช่างดึงดูดใจ
หล่อนรู้สึกได้ตั้งแต่แรกที่ทอดสายตามองเขาอีกครั้ง ตลอด 2
ปีที่ผ่านมา มีข่าวออกมานับครั้งไม่ถ้วนว่า เขาข้องเกี่ยวกับผู้หญิงมาก
หน้า แต่ไม่เคยคบใครให้เสียยาว และหากหล่อนเฝ้าพอ ตกลงแต่งงานไปเสีย
กับเขา ก็คงไม่แคล้วร่วงตกระป๋องในเวลาเพียงไม่นานเหมือนกัน แตก-
ต่างก็อย่างเดียว ตรงที่หล่อนไม่ตอบรับและกอบโกยให้ชีวิตได้อยู่อย่างสุข
สบาย บางคนอาจเห็นว่า หล่อนเฝ้าเข้าขั้นงั่งที่ปล่อยโอกาสนั้นหลุดลอยไป
แต่เรื่องเฝ้าหนึ่งเดียวที่เฝ้าไป ก็คือ การเข้าไปพัวพันข้องเกี่ยวกับเขา
เอลิเซียนึกย้อนด้วยใจที่ห่อเหี่ยว ครั้นนั้น หล่อนทำราวกับไม่รู้จักรักชื่อเสียง
เรื่องผู้หญิงของเขาอย่างนั้นแหละ

สำหรับเฝ้านี้ หล่อนไม่ได้เลือกชุดมาใส่ให้เป็นพิเศษ แค่นยิบเสื้อ
ขาวมาใส่กับกระโปรงแบบเรียบสีเทา ส่วนชั้นในก็เรียบสนิทเช่นกัน หล่อน
จะไม่ยอมให้เรื่องของอารมณ์เข้ามามีอิทธิพลกับเรื่องในครั้งนี้ด้วยเด็ด
ขาด และนี่เป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะผ่านมันไปได้

หญิงสาวเรียกแท็กซี่มารับ แหนการขึ้นรถไฟกลับเข้าเมืองไปอีก
ครั้ง และเพื่อเป็นการเตรียมรับกับทุกสถานการณ์ หล่อนจึงบอกพ่อไปว่า
จะไปพบเพื่อนร่วมงานสาว และอาจค้างคืนที่แฟลตของฝ่ายนั้น

ชาวเขายังคงเข้าห้องชุดในโรงแรมตามเมืองต่าง ๆ ทั่วไวลิเซียลง
รถที่นอกอาคารโอ่อ่าของโรงแรมเมย์แฟร์ ที่ซึ่งเขาใช้พำนักรยามอยู่